

Пролог

— Ти так уперто шукав мене, — м'яко промовив незнайомиць. — Ну що ж, ось він я, — він розвів руки. — Чого ти бажаєш?

Номер фешенебельного готелю в Мангеттені тонув в опівнічній п'їтьмі, лише світло місяця вривалося через прочищене вікно та м'яко лягало на натерті до блиску туфлі молодого незнайомця. Перехрещені довгі ноги спокійно лежали на низькому скляному столі. Він сидів у тїні на шкіряному дивані та неквапливо попивав вміст тумблера. Його обличчя залишалося загадкою для темноволосого юнака навпроти. Єдиним джерелом світла залишалися його райдужки, що відбивали полиск місячного сяйва та золотавий відтїнок першокласного віскї, який незнайомиць підніс до губ.

Юнак насилу ковтнув, міцнїше стискаючи пальцями підлокїтник крісла. Обличчя вже набувало кольору сигаретного попелу. Він відчув неприємний запах свого страху, що холодним потом розливався по спині, вбираючись у тканину футболки. Губи тремтіли з кожним тяжким подихом, здавалося, навіть голос зник, не в змозї озвучити єдине бажання.

— Влади, заможностї та поваги, — важко видавив у відповідь. — Хочу стати тим, хто сам заправлятиме долями людей, — юнак опустив погляд, вїї нервово здригалися, очїкуючи покарання за таке нахабство. Ніби якщо він скаже бїльше, якщо побажає занадто багато, пїтьма накрисє його і завжди забере в непїзнаний свїт, в якому він не зможе ні говорити, ні дихати, ні їснувати.

Проте очї незнайомця примружились в невидимїй усміщї, не маючи наміру знищити свїврозмовника. Він поставив тумблер на скляну поверхню столу та легким рухом руки підштовхнув до юнака:

— Нехай буде так, як ти забажаєш. Виписуй перед укладанням угоди.

Хлопець кинув швидкий погляд на чарку, миттєво схопив її та влив спиртне у рот.

Незнайомець підвівся, його високий силует огорнув кімнату тінню.

— Коли ти отримаєш усе, чого хочеш, я прийду за тобою, — зробив кілька кроків уперед. — Оплатою стане те, що тобі справді було потрібно, — підійшов ближче і навис над юнаком, не поспішаючи нахилиючись до його обличчя. Очі враз згасли, огорнувши кімнату темрявою.

Нудота розтеклася по тілу і впала важким камінням у шлунок. Слабкість передалась кінцівкам, змусивши їх практично оніміти. Хлопець утиснувся в крісло і підібгав губи.

— Не треба мене боятися, — глибокий голос незнайомця переплітався з ніжністю. — Поки не спливе термін угоди, я на твоєму боці.

Він нахилився і лагідно поклав руку на груди юнака. Вмить жахливий біль виштовхнув кисень з легень. Здавалося, що сама душа затремтіла десь у людському тілі. Серце заметушилось у грудній клітці, мріючи вирватися на волю та сховатися у дальньому кутку. Юнак схопив незнайомця за руку та жалібно застогнав.

Перед ними простягнулася тонка прозора нитка. Вона тягнулася від самого серця юнака до сильної долоні незнайомця. Хлопець задихався від болю. Але в одну мить нитка тріснула та розлетілася на дрібні невидимі осколки. Незнайомець стиснув їх у долоні та смиренно прошепотів:

— Угоду укладено.

Розділ 1

Швидкі пальці привабливого двадцятишестирічного хлопця стукали по клавіатурі робочого ноутбука. Окуляри в тонкій чорній оправі сиділи на трохи кирпатому носі Еріка Бюргера, одного з найвідоміших сучасних письменників. Відросле світле волосся падало на лоб, злегка завиваючись на кінцях, а блакитні очі стежили за друкованим текстом, часом опускаючись на клавіатуру. Насправді вони бачили лише образи, що спливали в уяві, намагаючись якомога швидше закарбувати їх у новому романі.

Він наближався до кульмінації всього, що сталося раніше. До пункту неповернення та останніх розділів історії. Роман був практично написаний, хоча через нещодавні безрадісні події в житті автора фінальні сторінки давалися важко. Залишалось близько десяти годин роботи, і черговий бестселер, за прогнозами видавництва, готувався вирушити до книгарень.

Кімната Еріка водночас слугувала спальнею, кабінетом і вітальнею, освітлювалася кількома лампами та поділялася на дві зони. У кімнаті було багато вікон, два з яких виходили на балкон. Гори книг заповнили не лише стелажі, а й стіл.

Його квартира розташовувалась на Третій авеню «горбистого острова». Однією з алгонських мов назва звучала як манна-хатта, проте американці використовували слово «Мангеттен», хоча частіше називали його просто Нью-Йорком.

Опівночі тут панувала тиша, спокій і думки, що змагалися у швидкості зі спритними пальцями.

«Дотик гарячих губ розпалив у Шоні пристрасне бажання поглинути коханого повністю, без залишку. Він повільно схилився над ним і ніжно прошепотів:

— Нарешті ти тільки мій. *Назавжди мій.*

Стів відповів щось нерозбірливе і солодко застогнав від задоволення...»

Гучна мелодія дзвінка різко вдарила по вухах, розбиваючи картину, що постала перед очима:

*I'm sexy and I know it...*¹

«Шон розвів ноги коханого і торкнувся ніжної шкіри стегна...»

I'm sexy and I know it...

«Стів вигнувся, готовий прийняти його до кінця, і схопився за узголів'я ліжка...»

Музика не замовкала, стаючи все голосніше і наполегливіше. Той, хто телефонував, і не думав відступати.

«Вони... вони сплелися в бурхливому морі кохання та пристрасті...»

— Та якого біса?! — Ерік відкинувся на кріслі та, перериваючи потік думок, схопив телефон, що лежав на столі. — Якщо я не відповідаю, нема чого дзвонити... — спохмурнів, прочитавши ім'я абонента. Тяжко зітхнув, шкодуючи, що забув увімкнути режим сну, і відповів на дзвінок. В голосі відбилися явна втома і невдоволення, проте звучав він спокійно: — Я тебе вб'ю. Останню неділю живеш.

— О, я думав, ти вже спиш! — у слухавці пролунав сміх захмелілого друга. На задньому плані грала гучна музика.

— І тому старанно намагався мене не розбудити? — не змінюючи тону, зауважив Ерік.

— Та ні, просто хотів спитати, як ти?

— Зі мною все гаразд, — Ерік протяжно видихнув. — На відміну від тебе — працюю.

— Закінчуєш роман? Це той?.. Як він називається? Ну той... — у Гарлі завжди помічалась погана пам'ять на імена та назви.

— «Останній день без тебе», — терпець Еріка був більше схожий на втому, що поглинула колишне роздратування.

— А, так! Точно! Згадав! І як успіхи?!

— Гарлі, я пишу відверту сцену. Що ти хотів? — спокійно запитав Ерік, зняв окуляри та промасажував почервонілі очі.

— О-о-о, хоум-ран! — натхненно реготнув друг. — Я хотів тебе привітати! — він задоволено усміхнувся. — Твій «Виродок» побив усі рекорди серед робіт у жанрі любовних квір-

романів у США, а загальна кількість друкованих екземплярів у світі перевищила двадцять мільйонів. Вітаю, мій геній! Я тільки не розумію, коли ти вже розбагатієш?

Ерік звів брови до перенісся, замовкнувши на кілька секунд. Він важко усвідомлював сказане другом. Новина не принесла радість, лише зайву тривогу.

— Прекрасно. Я дуже радий, — байдуже відповів він. — А тепер, з твого дозволу, я продовжу працювати.

— Ну ось знову! — гірко усміхнувся Гарлі Гілл. — Поводишся так, наче вляпався в лайно! Досить! Такими здобутками треба пишатися! Ти молодець! — він щиро намагався підбадьорити друга, але якщо розмова стосувалася «Виродка», то з більшою ймовірністю закінчувалась мовчанням його творця.

Ерік нервово закусив губу:

— Дякую, але якщо це все, то я кладу слухавку. Гарлі, мені треба працювати, — лагідно нагадав Бюргер.

— Похмуре лайно! — голосом примхливої дитини подразнив Гілл.

— Поцілуй мене в дупу, — з удаваним невдоволенням огризнувся Ерік.

— Коли? — засміявся Гілл, нагостривши вуха.

Ерік не зміг стримати усмішку у відповідь, розуміючи давнього друга з напівнатяку:

— Добре, завтра я приділю тобі кілька годин свого дорогоцінного часу, — відповів Бюргер.

— О-о-о, ловлю на слові, друже. Джордж теж хоче тебе побачити.

— Я не впевнений...

— Ти ж знаєш, що він на твоєму боці, — голос Гарлі став трохи тихішим.

Молодий письменник унікав не тільки теми, що стосувалася його роману, а й тем, які торкались його минулого. Після недовгої паузи він усе ж відповів:

— Гаразд... Добре. До завтра.

Закінчивши розмову, Ерік відклав телефон і подивився на монітор ноутбука. У голові не залишилося жодної слушної думки — атмосфера була трагічно та безповоротно втрачена. Він сконцентровано вивчив кілька останніх рядків і, не знайшовши потрібних слів для продовження сцени, безволь-но притулився лобом до столу.

¹ LMFAO - Sexy and I Know It «Я сексуальний і знаю про це» (вільн.переклад авт.)

— Моє натхнення... Куди ж ти пішло? — жалібно простягнув він, тихенько зітхаючи.

Полежавши так кілька секунд, Ерік упіймав себе на думці, що єдине, про що зараз міг думати, так це про слова друга і про одну людину, яку намагався забути вже місяць. Відволікшись від написання роману, він знову занурився в безодню колишніх образ і болю, залишених йому минулими стосунками. Він досі не міг вилікуватися.

«Лайно трапляється». Ця фраза тримала його на плаву все життя, і зараз вона мала допомогти... Вляпався, витерся, підвівся і пішов далі.

— Ай, у дупу все. Завтра продовжу, — Ерік зберіг документ, підвівся з крісла і пішов до стелажа з книгами.

На полиці, відведеній спеціально для його робіт, у твердій палітурці стояв «Виродок». Письменник дістав роман і глянув на обкладинку. На ній був зображений неймовірно гарний юнак зі смарагдовими очима та зарозумілою посмішкою переможця. Він сидів на широкому, обтягнутому чорною шкірою кріслі з ідеальною зачіскою та в шикарному дорогому костюмі кольору темного сапфіру. На лівому зап'ясті красувався годинник із дорогоцінного металу, а його циферблат здавався всипаним діамантами. У такого юнака можна було закохатися з напівпогляду, але Ерік не відчував кохання, тільки сум. Біля його ніг, опустивши голову, сидів витончений синьоокий юнак в одній сорочці, яка трохи прикривала стегна, а за спиною стояв високий широкоплечий хлопець у куртці шкільної футбольної команди. Він схилився над головним героєм і дивився прямо на читачів, хвилюючи їхні серця та уми.

Сюжет цього роману оповідав про вісімнадцятирічного юнака Волтера Джекса. Він був довгоочікуваним сином і єдиним спадкоємцем однієї з найбагатших та найвпливовіших сімей США; відмінником у Старшій Школі Мангеттена Імені Генрі Девіда Торо для особливо обдарованих дітей багатіїв; дуже популярний не тільки завдяки гострому розуму, але й винятковій зовнішності та харизмі; вважався одним із найбажаніших наречених, справжнім джентльменом і займав почесне місце загальної любові та обожнювання. Всі бачили його саме таким, проте на обличчі цієї людини міцно

трималася маска зі сталі та кременю. Варто їй упасти — замість ідеального юнака показував хижий вискал некерований звір. У його душі не було місця жалю, у серці любові, в очах каяття, а в думках моральних принципів.

Однак попри жажливу справжню особистість головного героя, у нього ще з юності був закоханий син партнера його батька — м'який і щирий Джон Вінс. Повністю вражений божественною зовнішністю і чарівністю, він йшов шляхом безвільного натовпу і всіма силами намагався довести самому собі та Волтеру, що його коханий — хороша людина, яка трохи заплуталася в собі. Він поставив безглузду мету врятувати його з кайданів темряви та вивести на світло, але єдине, що отримав — потік нескінченного болю, приниження та трагічний кінець.

На жаль, Волтер Джекс не був зацікавлений у «найкращому другові» як у джерелі ніжних почуттів. Він брав його тіло і цим руйнував душу, по-справжньому гніваючись на того, хто відмовляв йому весь останній рік навчання. Причиною роздратування Волтера став новачок на ім'я Грей Шоу. Він перевівся зі звичайної школи та мав досить туманні сімейні зв'язки. Відмовлявся від спілкування, поведився потай і з відвертою неприязню. Однак згодом набув чималої популярності, опинившись у футбольній команді поряд з Волтером. Його зовнішність була настільки ж видатна, якою і слід було бути у другого головного героя, принципи не давали порушити обіцянку, а характер палав бурхливим потоком лави, спалюючи всіх непроханих. Його вибагливість у стосунках спричинила чимало галасу. Грей Шоу, немов самотній вовк, скалив зуби незнайомцям, але варто було до когось прив'язатися, і він перетворювався на слухняного вірного пса.

Після довгого шляху по склу, стикаючись з постійними відмовами, розв'язуючи бійки та терплячи дикий характер Грея, Волтер зміг його отримати.

Не витримавши болю, знущань і постійного фізичного та психологічного насильства, йдучи на поводу розірваного на шматки серця, Джон Вінс наприкінці історії наклав на себе руки, зістрибнувши з даху власного будинку.

Такий фінал викликав багато сліз та обурень серед читачів. Критики охрестили роман другосортним читвом, більше